

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' εἶρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσα ἡγδοῦντα ἔξη,
εἰς αὐτὸν τὸν χρόνον κἄτι θὰ μᾶς τρίξῃ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα— μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς— δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετῆρις — ὅπως πρὶν καὶ ν-αραβίρια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἑσῶν φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ρωμῆός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαεπτὰ Μαΐου
καὶ λαύρα τοῦ ἡλίου.

Ἑκατὸν δεκαεννέα,
κι' ἀρχινᾷ εἰρήνη νέα.

Ἐστὴ χρυσὴ μας λεβεντιά,
ποῦ πεσε μὲς ἑστὴ φωτιά.

Γλυκεῖα πατρίδα, σκόρπιζε στεφάνια ἑστὰ παιδιὰ σου,
ἀπ' τοῦ Ὀλύμπου τῆς κορφῆς ἠλιόφωτη ροβόλα
νὰ ἔδῃς πῶς πέφτει ἑστὴ φωτιά ἢ νέα λεβεντιά σου,
καὶ ποιὰ λαχτάρῃ μυστικὴ κινεῖ τὰ στήθη ὄλα.
Ἄϊγα παιδιὰ σου πολεμοῦν μ' ἀμέτρητο ἀσκέρι
κι' ἀπ' τὸ πολὺ πελέκημα κουράζεται τὸ χέρι.

Ἐσὺ ἠηδονόστομη τῆς λεβεντιάς μας Μούσα,
ξανατραγουῦδῃσε καιροὺς χρυσῆς παλληκαριᾶς,
καὶ σὺ, σημαία γαλανὴ καὶ γλυκοκουματοῦσα,
καμαρωτὴ ἀντίκρυζε τὸ φῶς τῆς λευθεριάς,
καὶ ἄπλωνε τὸν ἴσκιό σου ἑστὰ σκλαβωμένα μέρη,
καὶ πλάταινε τὸ στήθος μας κι' ἀνδρείουε τὸ χέρι.

Τὸ τιμημένον σου σπαθί καὶ πάλι αἱματώθῃ,
ποῦ σωριασμένο ἔκοντεψε ἑστὴ θήκη νὰ σκουριάσῃ...
θαρρεῖς καθένα σου παιδί χίλιας ζωῆς πῶς νοιόθῃ
καὶ δὲν φοβάτῃ δηρὸ καὶ τρεῖς ἀπ' τῆς πολλῆς νὰ χάσῃ.
Καὶ πολεμοῦν κατάστηθα σὰν νὰ πιστεύουν ὅλοι
πῶς δὲν τοὺς κόβει τὸ σπαθί, πῶς δὲν τοὺς πιάνει βόλι.

Ἄς ξεχασθοῦν κακοὶ καιροὶ καὶ χρόνια ντροπικισμένα,
κι' ὁ ἥλιος μὲ τὸ χάραγμα μιᾶς ὀμορφῆς αὐγῆς
ἑστὸς κάμπους ἐχαιρέτησε παιδιὰ χαριτωμένα,
ποῦ ἔποτιζε τὸ αἷμα των τὰ λούλουδα τῆς γῆς.
Κι' εἶδε γιὰ πρώτη του φορὰ τοῦ Διάκου τὰ ἐγγόνια
νὰ πολεμοῦν μὲ στέμματα, παλάσκικς καὶ γαλόνια.

Ποιὸς πόθος σπρώχνει ἑστὴ σφαγὴ τῆ ζηλεμμένα νειάτα,
σὰν νὰ θαρροῦν ὁ πόλεμος πῶς εἶναι μιὰ παράτα ;
Σκορπᾷ τραγουῖδια λευθεριάς τριγύρω τους τάγερν,
ποῦ δὲν τὰ λέν τὰ χεῖλη των, μὰ ἡ καρδιὰ τὰ ξίρει.
καὶ λησμονοῦνται προσταγαῖς καὶ τοῦ στρατοῦ οἱ τύποι,
καὶ δὲν ἀκοῦνε τίποτα παρὰ τὸ καρδιοκτύπι.

Γλυκεῖα πατρίδα, σκόρπιζε στεφάνια ἑστὰ παιδιὰ σου,
καὶ μὲ χαμόγελο χαρῆς ἑστὰ μνήματά των στάσου.
Εὐλογημένο τρεῖς φοραῖς τὸ χῶμα ποῦ θὰ ληθόσουν,
εὐλογημένοι τρεῖς φοραῖς οἱ μάρτυρες ἐκεῖνοι...
ἐπάνω εἰς τοὺς τάφους των δαφνούλας θὰ φουντώσουν
κι' ὁ θάνατός των γρήγορα ἀνάστασις θὰ γίνῃ